

A fényes rend

(Részlet)

*A vécéartály mögötti részbe,
fölülről, a Ruttner vette észre,
rejtette el a könyvet valaki...
anyád, Ruttner! kivettük, maga ki?
és néztük, ahogy a furcsa képen,
egy kanyaros szívószállal szépen,
szemüinkbe nézve egy asszony kortyol...
kérdeztem, hogy hol volt, ő meg, hogy hol?
hát én is belenéztem a résbe,
de más sajnos nem volt benne, szép, de
valahogy olyan furcsa az ajka,
nem, ezt csak a rúzs színétől kapja.*

*

*Ha ez a kép egy olyan toll lenne,
akkor így, vagyis hogy föntről kezdve,
akkor megfordítanám a tollat,
ő meg halkán levetkőzne, hogy vagy?
és én fogalmazást írnék vele,
őt követném, ő vezetne, gyere,
nem baj, hogy újra kell írnod megint,
ugyan, még csak nyolcadszorra, legyint,
Mátyás király... és rábíznam magam,
rá a lélegzésem, minden szavam,
Mátyás király egyszer álruhában...
és így tovább, és haladnék, bátran,
néha megállnék pihenni közbe,
visszafordítanám, felöltözne,
és megint megfordítanám lassan,
ezek a mellei, itt a has van,
vagyis haladnék, és ez a lényeg,
miről írnak, mi érdekel téged?*

*

*A karja, végighúzó az ujjam,
szexciklon mondom magamban, úgy van,
teljesen ciklonszerű a bőre,
úgy érve, hogy forró lehet, közbe
valamilyen nyugodt erőfele
árad ki belőle, ahogy néz, de
nem is a szemével néz, a melle...
olyan kancsal, mint az Olasz, erre,
így tekint az egyik a hegyével,
megsimítom, finoman, de szép hely,
míg a másik arrafelé réved,
és ha ezt is megsimítod, érzed,
hogy a két irány széttartó csöndje
ölel át (vagyis inkább: fog közre).*